

tæringen. De farlige Smittfoter ere akute Sygdomme, der smitte uebliskelig og angribe hele Egnet, hvis der ikke slaas ned for Jode, og man er altsaa nødt til at slaas ned og gjøre det hurtigt. Man kan ikke med Hensyn til disse Sygdomme gaa til Forsikringsforeninger, thi de kunne fornuftigvis ikke tegne Forsikring paa saadanne Sygdomme, det skulde da være, at de vare dannede i ganske særlige Undtagelsesvieneb. Tuberkulosen egner sig derimod i høi Grad til at foranledige en Forsikring, fordi det er en langsom snigende Sygdom, jeg benægter ikke, at den er smitsom og er farlig, men den tager Tid, og derfor er det bestemt, at Dyrene kunne afhændes til Slagtning, selv om de lide af Sygdommen. Det er en fornuftig Regel og stemmer med Pragis, thi Enhver veed, at selv om Dyret er angrebet, kan det være vel tjenligt til Fedning og benyttes uden Fare. Naturligvis maa man forlange, at Kjødet synes. Der er altsaa en naturlig Maade, hvorpaa man kan skille sig af med Dyr, der lide af denne Sygdom. Skulde nu Staten give Erstatning for disse Dyr, et jeg bange for, at Energien vilde blive slappet meget betydeligt. Medens der ved de egentlige smittsomme Farfoter ikke er Tale om noget Saadant — hvor de ere til Stede, maa man strax give Erstatning — vil man ved at give Erstatning overfor Tuberkulose bevirke, at der ikke bliver nogen særlig Interesse for Gieren i selv at bekæmpe den. Man vil saa ganske rolig dingle af og sige: Det hafter ikke, thi naar Dyret er tilstrækkelig sygt, saa kommer Staten og betaler det. Der er ogsaa den Forskjel med Hensyn til selve Erstatningsspørgsmaalet, at medens man ved de egentlige akute Smittfoter erstatter Dyret i Enhold til dets oprindelige Værdi, med Fradrag af det, som det er forringet ved Sygdom, saa kan der ikke være Tale om en saadan Regel med Hensyn til Tuberkulose. Det vil Enhver erkjende, der forstaar sig paa disse Forhold. Saa vilde vi komme rent galt afsted. Det vilde da være en ligefrem Fordel, at Staten kom til at gribe ind paa dette Omraade, man kunde da faae Dyrets Værdi betalt mange Gange. Jeg tror derfor, at det er Noget, man vel skal betænke, inden man saa bestemt siger, at det er den eneste Wei, der er at gaa. Jeg tror ikke, at det er den Wei, man skal gaa, men jeg vil gjerne indrømme, at det kan være, at Staten kan gjøre noget Mere end paataent og navnlig med Hensyn til et direkte effektivt Dyrslægetilshyn, jeg kan ikke sige, hvad man skal gjøre mere, men jeg tror, at ærede Medlemmer have set galt paa dette Erstatningsspørgsmaal.

Det kan jo være meget naturligt, at de, der særlig interessere sig for Jordbruget, ønske, at det skal have den størst mulige Fordel i den Retning, men jeg tror ingenlunde, at det vil være nogen stor Fordel at komme ind paa denne Wei, og jeg tror heller ikke, at man vilde tage Konsekventerne i saa Henseende; jeg gjentager, at der er meget stor Forskjel paa de pludselig smittende, farlige Sygdomme og paa de langsomt snigende Sygdomme, der i Almindelighed ville lade sig bekæmpe. De ærede Medlemmer, der tale saa varmt for denne Sag, kunne se af Dr. Bangs Bog, at det kan lade sig gjøre, og at det er stet adskillige Steder. Vil man saa sige, at Staten — ikke Kreatureierne og Landbruget — skal tage Sagen i sin Haand, turde det være en gal Wei at komme ind paa. Derfor tror jeg, at hvad Lovforslaget foreslaar, er det Retteste og Birkfomste. — Det ærede Medlem for Aalborg Amts 1ste Valgkreds (Lutein) talte om Landets sikkrede frie Afjætning til Udlandet, som vi maa lægge saa stor Vægt paa. Sa, ærede Medlemmer ville erindre, at med Hensyn til Tilshynet med Udsørslen til Udlandet have vi Regler i Loven af 25de Februar 1876, som ere affattede med al ønskelig Klarhed og give Ministeren behørig Myndighed, idet de bemyndige Regjeringen „til at træffe saadanne Foranstaltninger, som maatte findes nødvendige for at forebygge, at der her fra Landet udsøres Husdyr, der ere eller mistænkes for at være befængte med smittsomme Sygdomme, og at de herfra til Udlandet affendte Kreaturer paa Rejsten til Bestemmelsesstedet udsættes for saadanne Sygdomme.“ Det er en Lov, som daglig anvendes. Den synes at være affattet saaledes, at den Intet laber tilbage at ønske, og dog maa jeg sige, at i dette Øieblik er der endnu meget Mere, jeg kunde ønske i den Retning. Det er vel saa, at vi kunne stoppe ethvert Dyr, der blot mistænkes for at være sygt, og i den Retning kan man overfor tuberkulose og mistænkte Dyr gjøre Meget, men man kan ikke stoppe elendige Dyr, naar de i og for sig maa erkjendes for at være funde. Det er imidlertid Noget, der sker i stort Omfang, at der sendes saadanne elendige og magre Dyr bort, saa at selv om man maa sige, at de ere funde, maa Enhver spørge: Ere de egnede til Export? Det sker særlig fra nogle af de nordlige Havne her i Landet, og jeg er ikke sikker paa, om jeg ikke maa bede om Bemyndigelse til at stoppe den Slags Dyr. Det ærede Medlem omtalte dernæst Dufte om, at Svineudsørslen her fra Landet kunde blive fri. Jeg deler ganske dette Ønske. — Det ærede Medlem nævnte, at der nylig